

Busójárás a legjavából

Farsang volt... De micsoda farsang!... Mint a hatalmas, izzó máglya tűzéből kipattanó szikrák, úgy tűnek fel előttünk még jó darabig az idei, rendkívül tartalmas és színvonalas Busójárás legszebb pillanatainak képei. Hat napon át, több mint harminc helyszínen búcsúztatta a telet a város a maga örömeire, no és természetesen a több tízezernyi vendég köré is valódi karneváli hangulatot varázsolván, szinte „éjjel-nappal”. Annyi mindent volt jó látni és megélni és élményként magunkba szívni e pár önfeledt nap során... Az apró gyerekek izgatott készülődését, jankelének vagy kisbusónak öltözését, a kezük nyomán készülő, immár világhírű népszokásunkat megörökítő rajzokat, festményeket és egyelőre még csak papírból, kartonból kivágott maszkjaikat... A busójárás stafétáját majdan átvevő kicsiket bátorító szülők és pedagógusok lelkesedését... A helyi, hazai és határainkon túl élő táncosok mozdulatát, a viseletek sokszínűségét... A maszkfaragók, a busójárásikellék-készítők és a többi képzőművész, alkotó változatos technikával készült, több helyen is kiállított munkáit, azt, hogy hány és hány féleképpen hat ihletőleg a Busójárás... A több nyelven is felcsendülő népdalokat, az éneklésnek a közönségre gyakorolt, semmi máshoz sem hasonlítható hatását... A báli forgatagokat, az élő zene varázsát, a ki tudja hányadszor kólózó mohácsi sokac asszony ringását és a körben az ő kezét fogó, e tánccal először próbálkozó norvég turista egyre ügyesebb lépéseit, s mégis, mindkettejük arcán ugyanazt a mosolyt... A busók bemutatóit, koszorúzását, táncát, lakodalmas menetét, házról-házra járását, az asszonyszemélyekkel, a fehérréppel való szüntelen incselkedést, bolondozást, az ágyúk, kereplők fülsiketítő zaját... A népművészek és más alkotók által készített kézműves remekeket, mives tárgyakat, használati eszközöket... Az évről évre egyre „hangosabb” mohácsi dudazenét, amely szintén mind több hívet szerez e népi hangszernek és a rajta megszólaltatott muzsikának... És e sok-sok élmény felidézése közben ne feledkezzünk meg azokról sem, akik több hónapos, megfeszített munkával szervezői, lebonyolítói, közreműködői és szereplői voltak e néhány napnak, közül sokan reggeltől estig a rendezvény sikerén munkálkodva. És a siker, a „világra szóló” siker nem is maradhatott el! Bár a Busójárás főnapjára, farsangvasárnapra hideg, sarkvidéki eredetű levegő betörését jóslták, érthető, ha a félelmetes, nagyjából kilencszáz fős maszkos, birkabundás sereg láttán nem maradt bátorsága az északi szélnek, hogy az itt összesereglett farsangolókat háborgassa... E hat nap megerősíthette bennünk annak a megállapításnak az igazságát, amely a „Szellemi kulturális örökség Magyarországon” címmel a Városházán tartott fórumon hangzott el: „A kultúra nyelvei nem eltávolítják, hanem összekötik a világ közösségeit – ezzel is segítve megőrizni a gyökereikhez való ragaszkodást, az identitásukat...”

